Lollikkes Jeppe falder igen og igen – først i grøften, så for fristelsen, og til sidst for samfundets hånlige grin.

Af Rasmus, Sofia og Alberte

Aarhus teater er lige nu aktuel med Holbergs Jeppe på bjerget, hvor Thure Lindhardts jammerlige Jeppe udfordrer narrativet om samfundstaberen og eliten.

★★★★½

Jeppe vakler på scenen som en falden konge uden krone. En stormfuld sjæl, der kastes mellem hån og håb. I forestillingens første tyve minutter bliver man som publikum inviteret til en komplet latterliggørelse af Jeppe, ført an af den tyranniske kone, Nille. Naturligt vækker dette bange anelser om endnu en historie om en fattig familie, der har det hårdt, men som selvfølgelig må finde glæden i det, de har. Lollike går en anden vej, og skaber en nuanceret fortælling om Jeppe, en mand med ar på sjælen, der bliver misbrugt i fiktionens tjeneste. Spørgsmålet er, om nogen nogensinde rækker ham en hånd - og endnu vigtigere - kan han tage i mod?

Første akt består af et veliscenesat kaos, hvor Thure Lindhardt balancerer den tragiske komik med sårbarhed. Publikum griner, men det er et grin, der sidder fast i halsen – for bag den absurde humor ulmer en dybere fortælling om menneskelig værdighed og ydmygelse. Scenografien understøtter den kontrastfyldte rejse fra grøft til greveslot, og det hele kulminerer i et smukt øjeblik, hvor Jeppe for en stund tror på sin egen storhed.

Anden akt derimod mister noget af sin skarphed. Hvor første akt holdt en stram balance mellem humor og tyngde, føles tempoet i anden akt ujævnt, og fortællingen begynder at vakle – næsten som Jeppe selv. Satiren brydes op, og de ellers skarpe karakterportrætter mister fokus i en rodet fortælling. Lollike vil tydeligvis dekonstruere fortællingen, men det ender med at bremse stykkets flow. Slutningen efterlader et indtryk af uforløst potentiale – som om forestillingen selv spejler Jeppe: et øjeblik ophøjet, men til sidst kastet tilbage i forvirring.

Alligevel holder forestillingen fast i sin nerve. Selvom anden akt halter lidt, er Jeppes kamp mod både sig selv og samfundets forventninger rørende.

Samlet set er Jeppe på Bjerget et stykke, der både underholder og udfordrer. Lollike formår at skabe en kompleks figur i Jeppe, der belyser samfundets magtstrukturer på en humoristisk, men samtidig alvorlig måde. Holbergs stykke er et værk, der stadig kan tale til os i dag og få os til at reflektere over vores egen position i samfundet